

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Crítica, i què més?

Diverses veus, ben autoritzades, dels capdavanters de l'obrerisme anarco-sindicalista, s'han pronunciat darrerament d'una manera concreta respecte la conducta que creuen que cal que segueixi la massa treballadora del nostre país.

Actuació directa contra l'adversari — diuen —, sense parlamentarisme ni intermediaris de cap mena; i crítica implacable de la marxa dels afers públics. Res de cap intent polític estructurat amb altres forces i de gran amplitud.

No dubtem de la sinceritat ni de la noblesa d'aquestes opinions, sostingudes per homes que han donat mostres repetides d'esperit de sacrifici en els moments de prova; però volem plantejar una qüestió, la importància de la qual ningú no pot negar-nos.

¿Com és possible l'acció directa ni la crítica severa en un règim d'excepció? En certes circumstàncies no és permesa cap mena de crítica ni cap intent d'acció a la llum del sol. ¿I hem de resignar-nos a què vagin passant els anys sense fer res, esperant que un dia, perquè sí, "graciosament", arribi una situació que permeti, "per pura generositat", d'exercitar aquella crítica i promoure aquella acció?

¿Quina eficàcia es pot concedir a una acció i una crítica que han de viure de la "commiseració" del poder públic?

¿Quines esperances es poden posar en uns procediments que, si bé són capaços de remoure, encara que només sigui superficialment, l'atonia pública en èpoques d'una certa normalitat democràtica, en temporades de "benvolença" dels Governos, en canvi són absolutament impotents sota un règim de "mà forta"?

Convindria pensar serenament aquestes coses, sense refiar-nos massa del què puguin fer els altres; perquè si resultés que d'aquí a vint anys encara no era factible d'aplicar aquells procediments per la perduració de certes circumstàncies atenuades o agreujades, és evident que arribarien a rovellar-se de tant de no servir.

No hi ha res més pernicios que creure transitori i efímer allò que pot durar molt més del què s'imaginien els pessimistes, si hom no procura enderrocar-ho.

Quins són els termes del problema constitucional?

per J. PEIRO

I

RESPOSTA A UNES ALLUSIONS

"Didier" m'ha situat davant de la seva crítica formidable, per bé que ella hagi estat tan laberíntica com mancada de conclusions serioses. M'hi ha situat, perquè, si no hi ha fet gatzara, en la seva crítica — per la factura he conegut la procedència — sobreix la mala fe, la confirmació de les velleïtats que li són pròpies... En fi, aquesta crítica no és més que una "boutade" de "Didier", el qual, en no poder fer altra cosa, ha volgut atribuir-me una posició que mai no ha estat la meua, per tal de venjar-se del concepte despectiu que jo he exposat referent a ell.

Qui llegeixi la premsa anarquista i sindicalista, sap que Peiró manté exactament la mateixa posició que Peiró mantenia en ésser publicat aquell "Emplazamiento", de què "Didier" fa retret. Més

encara. No fa gaires setmanes, contestant a Jordi Arquer, jo he confirmat, en aquestes mateixes columnes, mantenir la posició que "Didier" vol donar de menys. I si aquest "excelent i conegut (?) militant de la C. N. T." llegeix L'OPINIÓ i la premsa anarquista i sindicalista, és just pensar que únicament la mala fe i una migrada passió li han fet dir el què no ha estat mai veritat.

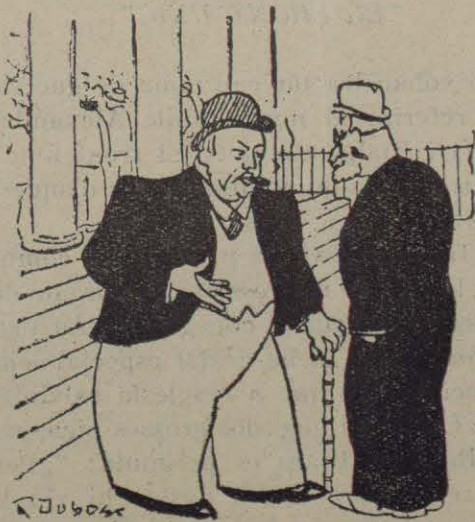
En ésser veritat, però, que jo, ara, hagués canviat la meua posició, caldria tenir present que, d'ençà que jo vaig publicar "Emplazamiento" a avui, han passat quatre anys ben fets; ço que vol dir que el temps transcorregut podria, almenys, explicar el canvi. ¿No s'ha dit mil vegades que "el rectificar és de savis"?

¿I que sigui "Didier" el qui parli de canvis inesperats!... Que el lector em perdoni el temps emprat en recordar una anècdota.

Començava l'any 1925, i una colla de companys sojornàvem a l'ergástul. Preocupats per les qüestions que aleshores tenien actualitat, creguérem oportú fer saber al II Congrés de l'A. I. T., pròxim a reunir-se a Amsterdam, el nostre parer respecte la posició del proletariat internacional davant del Pla Dawes; i a tal efecte, hom redactà una moció, que signàrem bon nombre d'empresonats, la qual havia d'ésser tramesa a Berlín. Uns companys de fora de l'ergástul foren els encarregats de fer-ho; però ells devien entendre una altra cosa, per quant, després de posar-hi llurs signatures, inseriren aquella moció a "Solidaridad Proletaria", aleshores òrgan oficial de la Confederació Regional de Catalunya.

¿I quin no seria el nostre astorament quan, vuit dies després d'inserida aque-

ELS AFERS

—Tinc excel·lents notícies de la Índia. Les inundacions fan pujar el preu dels cotons.

(Acaba a la pàg. 6.)